

VII

Mũi tên thiên xạ

Thật vậy, màng lưới Smerch đã được giăng kín chung quanh Văn Bình, với đầy đủ nhân viên lão luyện, và dụng cụ tân tiến.

Kế hoạch Thái bình dương của tướng H. đã được tuân tự thực hiện, không gặp trục trặc cơn con nào, như thể chiếc xe đua phóng bon bon trên xa lộ vắng tanh và thẳng tắp một ngày tạnh ráo.

Thanh Giang đã thoát khỏi vòng vây theo dõi một cách dễ dàng. Gã đàn ông mặc sơ-mi nhạt, miệng cắn ống điếu, tự xưng là « Thỏ Rừng » trong cuộc điện đàm vô tuyến điện, bắm gót Thanh Giang cho đến lữ quán, rồi lảng vảng dưới đường.

Từ lầu 5 nhìn qua khe cửa lá sách xuống vỉa hè, Thanh Giang thấy rõ nền một.

15 phút sau, một chiếc xe hơi 2 ngựa, loại chớ bằng Citroen sọc sọc, từ đầu đường tới, và đậu dưới bóng cây phượng, cách lữ quán năm chục bước.

Citroen 2 ngựa là loại xe « ăn chặn », ít người chịu gấn máy thu thanh. Phương chỉ lại là máy thu thanh tối tân, với ăng-ten tự động và cao vút vẻo.

Thấy cái ăng-ten bằng kền sáng loáng từ từ dần lên cao, Thanh Giang tựa tay vào cửa sổ, mím

cười. Nụ cười đầy vẻ khinh miệt... Nàng vẫn nghe nhân viên nam nữ tán dương hệ thống Phần gián tài tình của người đàn ông già nua được giới điệp báo Đông-Tây kính cẩn gọi là ông Hoàng.

Nàng lẩm bầm :

— Hừ... xe vô tuyến...

Phải, chiếc 2 ngựa óm o đậu dưới đường là xe thiết trí vô tuyến điện. Máy vô tuyến cực mạnh trong xe có thể vừa liên lạc với Trung ương trong đường kính 30 cây số, lại vừa khám phá được mọi liên lạc vô tuyến khả nghi, bằng phương pháp trắc-giác (1).

Nghĩa là Sở Mật vụ đã chiếu cố đến Nguyệt Hằng. Chiếu cố đến mọi người ra vào văn phòng Nguyệt Hằng trong đại lữ quán Caravelle.

Song Thanh Giang đã biết rõ nguyên nhân của sự chiếu cố đặc biệt này. Chung qui cũng vì mâu ghen căm lạng nhưng kinh khủng của nữ bí thư Nguyên Hương mà ra...

Thanh Giang cười nhạt lần nữa rồi thần nhiên trèo lên giương. Sài gòn là thành phố có nhiều dân anh chị, chỉ có triệu phú hoặc viên chức chánh quyền cao cấp mới có vệ sĩ gác nhà. Thật là hân hạnh cho Thanh Giang... Mai đây về Hà nội nàng sẽ không quên gửi thư qua Pháp, nhờ người chuyên một bưu thiếp đặc biệt tới tận tay ông

(1) tức là phương pháp đo góc, radio-gonio. Tác giả đã dẫn giải kỹ thuật này trong nhiều cuốn truyện đã được xuất bản. Tưởng cần nói thêm là hiện nay kỹ thuật đo-góc đã tới tinh độ cao siêu, xe hơi đo-góc không cần gấn ăng-ten dài như xưa nữa.

tòng giám đốc Hoàng, thành thật cảm tạ về các biện pháp tiền hô hậu ủng trịnh trọng.

Đúng với kế hoạch — một kế hoạch được ghi tỉ mỉ, từng ngày, từng giờ — Thanh Giang ngủ một giấc dài đến tối mịt.

Thức dậy, nàng tắm nước lạnh cho dân gân cốt, gọi bồi bưng thức ăn lên phòng. Ăn xong, nàng mở va-li lấy đồ nghề hóa trang. Trong vòng 10 phút ngắn ngủi, Thanh Giang đã biến thành người khác. Vẻ đẹp thường lệ của nàng không còn nữa: mặt nàng răn reo, sắc sùi, đôi mắt rộng tinh anh, thu hẹp lại thành mắt lươn tí hí, kèm nhèm núp sau đôi kính cận thị siêu veo, những đường cong cao su trên ngực và mông cũng mất hút. Thoạt nhìn nàng, người đàn ông sung sức và trẻ tuổi nào cũng quay mặt.

Vi bụng nàng phưỡn ra, mông lép vào. Vì nàng đi kiêu chữ bát. Tệ hơn nữa, là nàng đi lệch một bên.

Với bộ mã cải trang tinh vi này, Thanh Giang không bị ai để ý khi xuống cầu thang, lạch bạch ra đường. Nhân viên lễ quán không để ý vì chủ nhân là người Tàu, dùng toàn xăm già, hàng ngày ra vào nướm nượp như mắc cửi.

Bọn dài lưng tốn vải ăn no lại nằm của ông Hoàng nhăm nha dưới đường bị qua mặt là lẽ tất nhiên. Thanh Giang khệnh khạng rảo qua chiếc Citroen sấm xị. Hai khối thịt mập ú đang phì phèo thuốc lá thơm ở băng trước. Khối thịt thứ ba dựa lưng vào thành xe, giương cặp mắt trắng dã nhìn về phía cửa chính của lễ quán.

Tuy trời tối, Thanh Giang vẫn thấy rõ như

ban ngày. Nàng đã luyện nhìn tuyến quen với bóng tối từ nhiều năm nay.

Đến ngã tư, nàng dừng lại một phút. Máy điện tử trên mặt báo nàng biết là bọn nhân viên Mật vụ vô tích sự không rượt theo. Qua loa khuếch âm, nàng nghe rõ tiếng cười đùa vô ý thức của họ trong xe.

Thanh Giang nhún vai đi thẳng.

Hành lý của nàng được bỏ lại ở lễ quán. Ngày mai, hoặc ngày mốt, nhân viên của ông Hoàng lên phòng khám xét thì sẽ chẳng thấy gì. Vì toàn là quần áo rẻ tiền mua ở Saigòn. Không một vết tích nào khả nghi, khiến họ có thể suy dẫn ra nàng là nhân viên gián điệp từ ngoại quốc lên vào.

Thanh Giang vẫy tắc-xi.

Mê hồn trận bắt đầu mở cửa.

oOo

Có lẽ Trời cũng đồng lõa với nhân viên điệp báo trên quả đất rền tối hôm ấy khi hậu dễ chịu một cách khác thường. 24 giờ trước, sở Khi tượng trịnh trọng loan tin một trận bão rớt sắp thổi qua Hòn ngọc Viễn đông, mang theo những cơn mưa dai dẳng và bức bối.

Nhưng tối hôm ấy, trời không mưa. Hoàng hôn xuống rất nhanh, không hề cà, rền rã như mọi ngày, và nhất là không oi bức như mọi ngày, báo hiệu cơn mưa bất thần.

Đèn điện vừa mở trong thành phố thì trên vòm trời láng mượt mặt trăng đã lộ dạng. Ánh trắng xanh biếc hòa lẫn ánh sáng nê-ông tạo cho Saigòn về đêm một diện mạo thần tiên.

Nguyệt Hằng đến Sài gòn không phải để nhìn

tràng, và đèn nê-ong. Mà là đến Saigon để giết người. Giết một người mà từ trước đến nay chưa điệp viên Smerch nào giết nổi.

Cũng như Thanh Giang, nàng tuân tự thi hành mọi chi tiết được ghi sẵn trong kế hoạch hành động. Nàng không thay đổi nét mặt khi nghe âm thanh tê tê quen thuộc nhưng giục giã của máy phát tuyến tỉ hon : Thanh Giang báo tin bị theo.

Nghĩa là Nguyệt Hằng phải cấp tốc rời lữ quán Caravelle. Khác với Thanh Giang, nàng không thể cải trang thành bà già khom khem để lên xuống đường.

Vì lẽ khách sạn quốc tế này không dùng bà lão làm bồi phòng. Nguyệt Hằng lại không thích đội lốt bà lão. Nàng sẵn sàng hy sinh tất cả, ngoại trừ sắc đẹp môn môn thanh xuân. Và lại, nàng như con mèo, trước khi ăn thịt chú chuột khờ dại, muốn vờn một lát. Nàng sẽ ngang nhiên mặc đồ trắng lông lây lượn lên, lượn xuống đại lộ Tự Do cho nhân viên của địch thấy, rồi mới chịu vào Chợ Lớn, đánh vân bài xả láng với Z.28.

Nguyệt Hằng bấm chuông.

Cô gái có thân hình này lửa bước vào. Khuôn mặt kiêu diêm từng làm hàng vạn đàn ông đa tình chết ngất vụt trở nên lạnh lùng, còn lạnh lùng hơn ta băng ở Bắc Cực nữa. Đang đắm mình trong nữ tính mềm yếu cổ hữu, Nguyệt Hằng chỉ cần một vi phân tích tắc đồng hồ để biến thành tượng đá của nghề điệp báo tàn nhẫn.

Trú sứ Smerch ở Sài Gòn đã giới thiệu cô gái làm thư ký cho Nguyệt Hằng. Nàng không cần biết tên thật cô gái là gì (vì nhận thấy hoàn toàn vô ích)

mà chỉ nói một cách đơn giản trong buổi diện kiến đầu tiên tại lữ quán, ngay sau khi đặt chân xuống trường bay Tân sơn nhất :

— Tôi đã đọc kỹ hồ sơ về cô. Tôi tin rằng cô sẽ giúp chúng tôi được nhiều. Từ nay trở đi, cô mang tên là Jeanne. Jeanne là tên tây thông dụng. Con gái qui phái ở đây thường lấy tên Jeanne. Vũ nữ ở Đông kinh, Vọng các và Hồng Kông cũng sinh tên Jeanne. Còn tôi, cô cứ gọi là Li Ming, bà Li-Ming. Chỉ có thế thôi. Xong việc, cô sẽ được trọng thưởng.

Chỉ có thế thôi... Jeanne không biết gì cả, ngoài một số hồ sơ chính thức của Câu lạc bộ Nguyễn ước. Theo chỉ thị Trung ương, Nguyệt Hằng phải thanh toán hết những nhân viên dưới quyền, gần xa dính liu đến kế hoạch Thái bình dương.

Nói cách khác, nàng phải thủ tiêu cô gái mang tên Jeanne. Chập tối, Jeanne đã rời văn phòng. Nhưng Nguyệt Hằng dặn nàng ở lại.

Jeanne nghiêng đầu :

— Thưa, bà gọi tôi.

Nguyệt Hằng chỉ ghé xa-lông :

— Có ngồi xuống. Đêm nay, cô bận việc không ?

— Không. Tôi định về xem chiếu bóng nhưng bà ra lệnh ở lại nên tôi hoãn đến thứ bảy tới.

— Có đi xem xi nê với người yêu ?

— Vâng. Với vị hôn phu.

— Nhân viên trong trú sứ ?

— Không. Anh ấy là sinh viên trường Nông lâm sắp sửa tốt nghiệp.

— Cô đã trình cho giám đốc trú sứ biết chưa ?

— Thưa, rồi. Trú sứ đã cho phép. Nếu không gặp trở ngại giờ chót, chúng tôi sẽ thành hôn trong vòng một tháng nữa.

— Sau đó, cô còn hoạt động nữa không ?

— Còn. Vì đó là lý tưởng của tôi.

— Cảm ơn. Cô làm tôi bằng lòng rất nhiều. Tôi sẽ báo cáo về Trung ương đề cất nhắc cô. Hồi chiều tôi giữ cô ở lại vì có một vài chuyện quan trọng cần giải quyết. Nhưng bây giờ thì công việc đã xong xuôi. Cô có thể thu xếp hồ sơ rồi trở về nhà.

Jeanne liếc nhìn đồng hồ tay. Nguyệt Hằng mỉm cười :

— Đang còn sớm chán. Cô có thể đi xem chiếu bóng tối nay.

Jeanne ngần ngừ một phút rồi nói :

— Nếu bà cho phép, tôi xin gọi điện thoại thẳng cho anh ấy. Tuy nhiên...

Nguyệt Hằng xua tay :

— Không sao. Cô cứ tự tiện.

Trong khi Jeanne lui húi với máy điện thoại. Nguyệt Hằng lấy chai huyết-ky và hai cái ly màu xanh đặt trên bàn. Nàng rót rượu vào rồi đưa tận tay cho cô thư ký, giọng thân mật :

— Cô dùng với tôi cho vui.

Jeanne từ chối :

— Xin bà tha lỗi. Tôi không quen uống rượu mạnh.

Nguyệt Hằng cười to :

— Ô, cô nên tập uống cho quen. Đi với đàn ông không biết uống rượu thì họ cười chết.

Cô gái nhắm mắt uống cạn một hơi. Thủy tinh màu xanh nên huyết-ky cũng nhuộm màu xanh. Thật ra, màu xanh do thủy tinh tạo ra thì ít mà màu xanh do một chất thuốc bột đặc biệt được Nguyệt Hằng bỏ vào ly thì nhiều. Vì thuốc bột màu xanh nên Nguyệt Hằng phải rót huyết-ky vào ly màu xanh.

Nguyệt Hằng hành động nhanh nhẹn và tài tình như chuyên gia ảo thuật. Nàng chỉ vung tay nhẹ nhàng là viên thuốc xanh kỳ lạ tuột xuống ly và trong nháy mắt tan biến, không để lại dấu vết, ngoại trừ một màu xanh loăng nhát.

Thuốc này không có mùi vị, trái lại, pha vào huyết-ky còn gia tăng mùi vị của rượu nữa. Nó là một độc dược có tác động rất chậm, pha vào nước lạnh thì làm nạn nhân thiệt mạng sau 6 giờ đồng hồ, còn pha vào rượu huyết-ky thì lại kéo dài hơn 12 tiếng. Đặc biệt của nó là nạn nhân tắt thở một cách êm ả, phần nhiều là mạch máu trên đầu bị đứt.

Uống cạn ly rượu, Jeanne sẽ vui thú được trọn đêm nay với người yêu. Nội ngày mai, nàng phải thành người thiên cổ. Phương pháp hạ sát của Nguyệt Hằng sẽ làm công an Sài Gòn điên đầu. Trừ phi họ có cặp mắt thông thiên, nhìn thấu ruột gan thiên hạ thì mới khám phá ra nguyên nhân Jeanne chết...

Khi ấy Nguyệt Hằng đã rời Sài Gòn.

Nguyệt Hằng cất chai huyết-ky vào tủ, khoác áo choàng ni-lông trắng hình lưới mắt cáo vào người. Gã đàn ông mũi lõ, râu mép gọt tía công phu, luôn luôn diện com-lê trắng toát, cà vạt lụa.

và giầy Ý mũi nhọn thượng hạng, chờ Nguyệt Hằng ở phòng ngoài không biết từ lúc nào.

Hắn cũng là nhân viên Smerch. Nhiệm vụ của hắn là hộ vệ Nguyệt Hằng, ngày đêm theo sát nàng. Trên giấy tờ, hắn là chồng của Li-Ming, đặc phái viên của câu lạc bộ Nguyệt ước. Nhưng trên thực tế, Nguyệt Hằng chỉ coi hắn như con 'bet-giê' giữ nhà đặc lực, ngoan ngoãn, tuyệt đối trung thành với chủ nhân mà thôi.

Ngoài ra, nàng không còn cảm tình nào khác. Kể ra, hắn không đến rồi xấu xi. Đứng cạnh diễn viên màn bạc nổi tiếng, hắn không thua sút là bao. Trái lại, hắn còn có duyên hơn. Và nhất là cơ bắp thịt tròn trạnh, rắn chắc hơn, kết quả của công trình luyện tập chăm chỉ và kỹ khu. Song Nguyệt Hằng không hề thấy rung động. Và không riêng gì đối với hắn, Nguyệt Hằng cũng chưa cảm thấy tâm hồn đôi khác khi được gần gũi Văn Bình. Z.28
hà được đàn bà thế giới mệnh danh là « cục nam

Thấy Nguyệt Hằng, hắn nhòen miệng cười, đưa cánh tay cho nàng khoác. Hai người lững thững ra xe hơi.

Tối t ừ bảy hoặc tối chủ nhật đẹp trời ở Sài Gòn còn nên thơ hơn ở mọi thủ phủ sống động khác trên thế giới nữa. Tuy nhiên, giọng văn chải chuốt hoa mỹ của nhà tiểu thuyết trữ tình, nét bút bay bướm thần tiên của nhà họa sĩ lập dị vẫn chưa thể mô tả được hết vẻ đẹp tiềm ẩn của thủ đô Saigon.

Gã đàn ông ngoại quốc đạp bàn ga xăng. Chiếc xe lăn bánh từ từ trên đường Lê Lợi.

Hắn hỏi Nguyệt Hằng :

— Minh đi đâu ?

Nguyệt Hằng hất hàm :

— Nếu được toàn quyền quyết định, anh sẽ lái đi đâu ?

— Lên Thủ Đức,

— Để làm gì ?

— Mời Li-Ming vào quán Con Gà Quay, ăn quay đặc biệt với rượu vang nguyên chất. Ăn xong, nhẩy ùm xuống hồ bơi.

— Anh sẽ chết vì họ thực.

— Chết như vậy còn sướng hơn chết dần, chết mòn như tôi hiện nay. Trên nguyên tắc, Li-Ming là vợ của tôi, vợ hoàn toàn bằng xương, bằng thịt. Nhưng trên thực tế, tôi còn thua chồng hơn một bậc. Tôi chưa bao giờ có hàn hạnh trò chuyện tâm tình với Li-Ming, và nhất là rủ đi ăn. Không phải đi ăn để bàn bạc về kế hoạch hành động. Mà là đi ăn với tư cách bạn thân. Bạn thân một cách khác thường.

Nguyệt Hằng xi một tiếng rồi nói, giọng lạnh lùng :

— Cám ơn anh. Nhiều khi tôi cũng muốn tâm tình với anh nhưng không có thời giờ. Nhân viên cùng tổ chức có tình ý với nhau là điều tối kỵ. Phương chi chúng ta đang cần bình tĩnh và sáng suốt để hoàn thành một công tác quan trọng.

Mặt nàng trở nên sáng rực như có chất thép. Giọng nói lạnh lùng trở nên lạnh lùng thêm. Trong khi gã đàn ông há miệng ngạc nhiên, Nguyệt Hằng nói tiếp :

— Vả lại, tôi cần thanh toán lần đầu và cũng

là lần cuối vấn đề tình cảm riêng với anh. Anh mới hoạt động chung với tôi nên chưa hiểu tôi nhiều, đúng hơn, anh không hiểu tôi chút nào hết. Từ thuở làm người đến nay tôi rất ghét đàn ông.

Ghét đàn ông, không phải vì cơ thể của tôi tàng tật, hoặc thiếu sót. Trái lại, cơ thể này nở hơn nhiều phụ nữ khác. Nhu cầu sinh lý cũng mạnh mẽ hơn nhiều phụ nữ khác. Sở dĩ tôi không yêu vì lòng tôi không thấy rung động.

Gã đàn ông thở dài :

— Tôi cầu Trời cho Li-Ming rung động vì tôi.

Nguyệt Hằng cười nửa miệng :

— Anh cầu cho đến khi đầu bạc răng long Trời cũng làm thính không giúp. Trời có hay không là điều thắc mắc. Cho dầu có Trời nữa, tôi cũng không thêm nghe. Tôi chỉ nghe tôi mà thôi. Nguyên nhân rất dễ hiểu, tôi cần nói ra cho anh khỏi băn khoăn : tôi không thể rung động vì anh, vì anh chưa phải là mẫu mực đàn ông trong mộng của tôi.

— Li-Ming muốn người đàn ông lý tưởng ra sao ?

— Cao lớn, khôi ngô, khỏe mạnh, khả ái.

— Tôi không dám tự phụ, nhưng nếu được phép phát biểu ý kiến, thì tôi xin nói rằng trong 4 điều kiện kể trên tôi đã có gần đủ, nếu không muốn cả quyết là đầy đủ.

— Anh nói đúng. Thân thể anh cao lớn, anh lại đẹp trai, còn đẹp trai hơn tài tử màn ảnh. Về sức khỏe, anh hơn hàng vạn người đàn ông khác. Chính vì anh có sức khỏe, anh giỏi võ nghệ nên

được cử làm hộ vệ viên cho tôi. Anh lại rất lịch sự và khả ái đối với nữ giới. Tuy nhiên...

Anh là người ngoại quốc. Có lẽ vì vậy mà tôi không thể rung động.

— Tôi sẽ chờ đợi.

— Chờ đợi là quyền của anh. Song nếu anh nghe tôi, thì không nên chờ đợi nữa. Chờ đợi vô ích. Không bao giờ tôi mềm lòng vì anh đâu.

Mắt đỏ ngầu, gã đàn ông rút một bàn tay ra khỏi vớ-lăng, định ôm vai Nguyệt Hằng, song bị bắt đầy một cách tàn nhẫn. Nguyệt Hằng nghiêm sắc mặt :

— Yêu cầu anh giữ đúng tôn ti trật tự, và đừng đi quá tớn. Dầu sao tôi cũng là cán bộ chỉ huy. Và anh chỉ là vệ sĩ.

Gã đàn ông đỏ mặt tía tai, song đã kèm hãm được phản ứng giận dữ nhờ có kinh nghiệm hoạt động. Hắn buông ra một câu nói chua chát và châm biếm :

— Vâng, tôi chỉ là vệ sĩ. Nhưng là vệ sĩ hiện tại. Trước khi tới Sài Gòn, tôi là trung tá. Trung tá hiện dịch của Smerch.

Nguyệt Hằng nhăn mặt :

— Phiền anh tiết kiệm lời nói hơn nữa. Và nhất là anh nên cư xử đàng hoàng để xứng với cấp trung tá hiện dịch.

Gã trung tá Smerch nín thính.

Nguyệt Hằng cũng nín thính.

Không khí trong xe cở vẻ ngọt ngào. Trong cuộc đời hoạt động, Nguyệt Hằng đã sa vào nhiều hoàn cảnh tương tự. Nàng thường phải hoạt động cùng với đàn ông. Nhân viên gián điệp số viết